

HOOFDSTUK 1

ONRUSTBAREND ONDERAARDS GEROMMEL

Elizabeth Somers was op een vrieskoude zaterdagmiddag in maart alleen gaan skiën en zag een eindje voor zich uit een rode lap, vastgeknoopt aan een elzentak langs het pad. Ze stond op het punt terug te gaan naar Winterhuis Hotel – niet alleen omdat haar grootvader Norbridge haar had gevraagd niet langer dan twee uur weg te blijven, maar ook omdat er donkere wolken kwamen opzetten en ze haar huiswerk nog moest maken. De rode lap viel haar op door de felle kleur in die verder witte omgeving en door het feit dat hij daar was vastgebonden.

Ze hield haar vaart in en bekeek het ding van dichtbij; de stof was gerafeld en leek er al lang te hebben gehangen. Ze trok eraan met haar hand in de dikke skihandschoen, maar de knoop zat te stevig vast. Haar adem zweefde in wolkjes

voor haar gezicht, dat steeds kouder werd; nooit eerder was ze zo ver door blijven skiën als vandaag. In de besneeuwde vallei om haar heen kon ze nergens een huis ontdekken, alleen groepjes winterse naaldbomen of elzen, en ver in het oosten hoge bergen onder een steeds grijzer wordende lucht. Alles was stil.

Wie hangt nu zoiets op in dit niemandsland? dacht Elizabeth. Ze keek nog eens om zich heen en toen naar de grond. In de poederige sneeuw naast het pad leidden voetsporen naar een flauwe helling achter de bevroren rand van een klein meer, zo'n honderd meter van de boom af. Toen ze het zag overviel *het gevoel* Elizabeth, haar langzamerhand vertrouwd geworden intuïtie (zware maag, gonzend hoofd). Er moest in deze omgeving iets meer zijn dan het zo op het oog leek: iets vreemds dat ontdekt moest worden, een voorval dat stond te gebeuren, *iets of iemand* was dicht in de buurt.

‘Hallo?’ riep ze naar de heuvel. ‘Is daar iemand?’ Geen antwoord; de wind ruiste even door de boomtoppen voor het weer stil werd.

‘Mij maken ze niet bang,’ fluisterde Elizabeth. Ze trok de kap van haar ski-jack over haar oren, deed de ski’s af, zocht even naar balans op haar skischoenen, keek nog eens naar de voetstappen in de sneeuw en begon de sporen te volgen. Voorbij het bevroren meer gingen de sporen een enorme met sneeuw aarden bedekte wal op, zo hoog als de elzen eromheen. Elizabeth klom een paar meter door en bleef staan bij een rond veld zonder bomen – in doorsnee een keer of tien zo groot als de ijsbaan van Winterhuis – omringd door besneeuwde rotsblokken. *Wat moet dit voorstellen?* dacht ze. Ze volgde het voetspoor verder naar een kleine opening tussen de rotsblokken en stuitte op een ijzeren paal met een zwaar beschadigd, vaalgeel uithangbord, dat tegen de besneeuwde rotsblokken nog maar met moeite te herkennen was als iets wat door mensen was gemaakt. Ze veegde de sneeuw van haar bril en tuurde naar het bord. In oranje letters, zo verbleekt dat ze haast niet meer te lezen waren, stond:

GEVAAR! DE RIPPLINGTON-MIJNCOMPAGNIE VERKLAART DEZE MIJN, DE ZILVERGANG, DEFECT! HIJ IS VERZEGELD EN NIET TOEGANKELIJK. IN IEDERS BELANG HEBBEN WIJ DE INGANG VOLGESTORT. WIJ ZIJN NIET AANSPRAKELIJK VOOR PERSONEN DIE DIT BORD NEGEREN. KEER OM! HET IS HIER NIET VEILIG!

Elizabeth voelde haar hart tekeergaan. Ze wist dat de Ripplington Zilvergang-mijn – al meer dan een eeuw geleden verlaten – honderden gangen had, die vanaf dit punt onder de grond alle kanten uit krioelden en zelfs onder Winterhuis

Hotel een labyrint van tunnels vormden. Drie maanden eerder had ze in een van die mijngangen Gracella Winters verslagen, de tweelingzus van Norbridge, een kwaadaardige tovenaars die steeds pogingen deed Elizabeth in haar macht te krijgen. Maar al was Gracella verslagen, haar lichaam lag nog steeds daar in die donkere mijn, want door de zwarte magie was Gracella niet alleen versteend maar ook samengesmolten met de stenen vloer. Norbridge had uit voorzorg een tombe om haar heen laten bouwen en hij had alle deuren in Winterhuis die toegang gaven tot de mijngangen verzegeld. De enige manier om nog in en uit die mijn te komen, besefte Elizabeth, was de opening waarboven ze stond, hoe zorgvuldig geblokkeerd hij ook was door tonnen steen. Met een huivering las ze nog een keer het beschadigde uithangbord.

Toen ze weg wilde gaan, meende ze een zwak gerommel onder zich te voelen, een verre donder. Ze was er niet zeker van of ze wel echt iets had gevoeld, wachtte even of het gerommel terug zou komen. Maar nee, alles bleef stil en roerloos. Er streek een windvlaag over en terwijl ze wegliep, leek er een zwakke zweem rood licht op de sneeuw te liggen, midden in het veld tussen de rotsblokken. Ze schudde snel met haar hoofd en legde een hand op haar jas, boven de plek waar haar hangertje hing, een met zilver omlijst schijfje blauwgroen marmer met het woord VERTROUWEN erin gegraveerd.

'Mij maken ze niet bang!' zei ze nog eens. Weer wind, harder deze keer: een flinke bries blies over de ingang van de vergrendelde mijn. Elizabeth klom de wal op. Toen ze omkeek naar de lege vlakke achter zich, glansde er in het midden nog steeds een zwak rood schijnsel. Maar het leek haar zo ongeloofwaardig en haar angstgevoelens begonnen

zo op paniek te lijken, dat ze al haar aandacht erop richtte overeind te blijven en bij haar ski's te komen. Op het skipad voelde ze de grond weer zacht rommelen. Ze luisterde ingespannen. De lucht was nog grauwer geworden. *Donder*, dacht ze terwijl ze haar ski's vastdeed, *het moet donder zijn*. Al was het de vraag hoe ze dan de bliksem had kunnen missen. De rode lap flapperde aan de boom toen de wind weer aanzwol. Elizabeth rukte eraan tot de tak knapte. Ze verfrommelde de doek en duwde hem onder de sneeuw.

Met een sprongetje kwam ze terug op het skipad, duwde zich zo snel ze kon af en maakte dat ze wegkwam naar Winterhuis, terwijl ze alle moeite deed niet te denken aan wat zich steeds aan haar opdrong: *Maar wat nu als Gracella toch niet echt dood is?*

Weer rommelde het onder de grond.

HOOFDSTUK 2

EEN ALLERAARDIGSTE SKIËR

Het eerste wat Elizabeth dacht toen ze wegvluchtte van de mijn en de rode lap was: *Dit moet ik Norbridge vertellen.* Ze was ongerust, zowel over wat ze had gezien als over wat ze erbij had gevoeld. Sinds de kerstvakantie woonde ze officieel op Winterhuis. Haar nieuwe school beviel haar bijzonder goed, ze genoot van de avonden in de geweldige bibliotheek met altijd iets te lezen bij een kop warme chocolademelk, had genoeg vrije tijd in het weekend om te skiën, te schaatsen of gewoon wat te wandelen langs het Maanmeer – en toch bleef ze aangetrokken tot iets wat met Gracella te maken had, iets verleidelijks wat ze niet kon omschrijven (op zichzelf al zenuwslopend).

Dat alles speelde door haar hoofd toen ze na een kwartier keihard skiën door de steeds dichter vallende sneeuw

alweer *het gevoel* kreeg. Ze bleef staan op een splitsing van het skipad; de ene afslag kwam uit bij Winterhuis, de andere – die ze al een paar keer tot het eind had geskied (en waar nu volgens haar gevoel iemand moest aankomen) – leidde naar het ongeveer acht kilometer verder gelegen stadje Havenworth, waar haar school stond.

Ze luisterde, wachtte gespannen of er echt iemand zou opdagen en zag toen om een bocht in het pad een skiër in volle vaart haar richting uit komen. Hij droeg een zilverkleurige jas en een rode pet. ‘Elizabeth,’ riep de skiër op hetzelfde moment dat ze hem herkende. ‘Hallo!’

‘Hyrum!’ riep ze terug en alle angst en onrust van het laatste halfuur gleet van haar af. Want daar kwam haar leraar Engels in opleiding Hyrum Crowley, die Elizabeth al ruim tien weken kende sinds de dag dat ze allebei op het Havenworth College waren begonnen. Al gaf hij alleen les op dinsdag en donderdag, Elizabeth was er zeker van dat hij een uitzonderlijk goede docent zou worden. Voorlopig studeerde hij nog aan de beroemde Bruma Universiteit zo’n dertig kilometer ver van Havenworth, droeg zijn zwarte haar lekker kort, had bijna evenveel boeken gelezen als zij (onder andere een van haar laatste lievelingsboeken *Het geheim van het Nachtegaalbos*) en daarbij was hij gewoon aardig. Wel volwassen – eenentwintig jaar – maar nog jong genoeg om te weten hoe het voelde om twaalf en driekwart jaar te zijn zoals Elizabeth zelf.

‘Hela!’ riep Hyrum. ‘Volgens mij zijn alle echte sportievelingen vandaag op pad.’

Weer moest Elizabeth lachen. ‘Kom je uit de stad?’ vroeg ze toen Hyrum bij haar stopte. Hij haalde moeizaam adem, de sneeuw viel nu nog dichters neer en de wind wakkerde aan. Elizabeth was hem een keer of zes eerder tegen-

gekomen op de langlaufbanen buiten Winterhuis en wist hoeveel hij van skiën hield.

‘Ja, uit de stad,’ zei hij snel. ‘Wat leuk jou hier te zien.’ Hij keek even naar het spoor achter haar.

‘Kwam je daar vandaan?’ En toen ze knikte, ging hij, nog voor ze verder iets kon zeggen, door: ‘Ik durf te wedden dat je zo’n haast hebt omdat je nog aan die biologieopdracht van meneer Karminsky moet werken.’

‘Die krijg ik wel af voor maandag, hoor!’ zei Elizabeth en ze gaf een duwtje tegen haar bril.

‘Ik heb een afspraak met mijn directeur op Winterhuis,’ zei Hyrum.

Elizabeth herinnerde zich dat Norbridge had gezegd dat professor Egil P. Fowles, de directeur van het Havenworth College, zou komen eten. Meneer Fowles was een vriendelijke, uiterst stipte man, die zijn dag leek in te delen door met grote regelmaat op zijn horloge te kijken. Vooral dankzij hem voelde Elizabeth zich zo gelukkig op haar nieuwe school, die totaal anders was dan de school in Drere (het stadje waar ze vanaf haar vierde jaar tot aan de vorige kerstperiode had gewoond bij tante Purdy en oom Burlap). De leraren van het Havenworth College leken, in tegenstelling tot die op haar oude school, niet alleen werkelijk geïnteresseerd in hun vak maar ook in hun leerlingen. En dat was volgens Elizabeth helemaal te danken aan de invloed van directeur Egil P. Fowles.

‘Eet je bij ons?’ vroeg Elizabeth, met moeite verbergend dat ze hoopte dat hij ja zou zeggen.

‘Als er één ding is dat ik heb geleerd sinds ik hier ben,’ zei Hyrum gespeeld plechtig, ‘is het wel dat je geen nee zegt als meneer Norbridge Falls je uitnodigt voor een diner op Winterhuis.’

Hij keek naar de lucht. 'Zeg, waarom praten we niet onderweg? Ik zie de zon niet zomaar terugkomen.'

Elizabeth voelde zich opgelucht dat ze Hyrum was tegengekomen, vooral toen de skisporen steeds meer ondergesneeuwd raakten en de lucht nog donkerder werd. Hij bleef naast haar skiën terwijl ze praatten over Havenworth College, over de goed onderhouden skibanen en over hun favoriete onderwerp: boeken.

Het enige wat ze besloot niet met hem te bespreken, was wat ze had gezien voor ze elkaar tegenkwamen: de vreemde, verlaten mijn en de rode lap aan de boom. Terwijl ze dat laatste voor zich zag, ging er een rilling door haar heen, en aan de lugubere eenzame plek bij de oude mijn durfde ze niet eens te denken.

'Heb je nog iets anders van mijn grootvader kunnen vinden?' vroeg Hyrum nadat Elizabeth een paar boeken had opgenoemd die ze de laatste weken had gelezen. Het meest interessante van Hyrum Crowley was namelijk dat zijn grootvader Damien Crowley niet alleen jaren geleden in de buurt van Winterhuis had gewoond, maar ook nog eens de schrijver bleek te zijn van een paar spookachtige, griezelig-geheimzinnige boeken die Elizabeth bijzonder goed vond. Ze had nog niet al zijn boeken gelezen – voor zover ze wist had hij er negenennegentig geschreven – maar ze hoopte op een dag zover te komen.

'Ik heb *Elke regenboog heeft een donker randje* net uit,' zei Elizabeth juist toen Winterhuis – goudglanzend en met overall banieren waarop een zilveren W stond, wapperend op het dak – door de dwarrelende sneeuw in zicht kwam.

'O, ja,' zei Hyrum. 'Dat boek van de dwerg die een vampier blijkt te zijn? Grandioos! Ik begrijp niet waar mijn grootvader het allemaal vandaan haalde.'

'En ik begin aan *Duisternis aan het eind van de tunnel.*'

'Sterkte dan maar als je bij het lezen in slaap valt!'

'Daarna ga ik misschien *De wanhoopskamer van Colin Dredmare* lezen.'

'Daar zit voor mij echt het engste van alles in,' zei Hyrum. 'Mijn favoriete boek is *Malcolm Ghastford en het geheim van de uitdijende kerker.*'

Elizabeth aarzelde. Er was in haar geheugen iets blijven hangen sinds ze in Winterhuis stiekem de oude kamer van Gracella was binnengedrongen, nu meer dan een jaar geleden. De kamer zelf – verboden terrein – bleek niets bijzonders en op een paar meubelstukken na leeg, maar in de la van het bureau had ze een boek van Damien Crowley zien liggen: *Het geheime leerboek van Anna Lux*. Ze had er even naar gekeken voor ze de kamer uit ging en het nooit aan iemand verteld. Soms kwam ze in de verleiding te controleren of het boek er nog lag (vooral omdat zelfs haar dierbare vriendin Leona Springer, de al wat oudere bibliothecaresse van Winterhuis, nergens, waar ook ter wereld, één enkel exemplaar had weten op te sporen, hoeveel collega's ze ook kende), maar Elizabeth besefte dat ze de kamer van Gracella niet nog eens in kon gaan. Eén keer was ze bezweken voor de verleiding en dat had ze Norbridge nog nooit durven opbiechten, dus ze prentte zichzelf in: *wegblijven daar*.

Zou ze Hyrum eens vragen naar *Het geheime leerboek van Anna Lux*? Maar nog voor ze erover kon beginnen, zei hij, terwijl ze de laatste bomen achter zich lieten en het grote open veld voor Winterhuis op gleden: 'Zeg, professor Fowles zei dat jij op een dag misschien Winterhuis Hotel overneemt, omdat jij de eerste in lijn bent om meneer Falls op te volgen. Is dat waar?'

Elizabeth schrok, niet zozeer omdat ze die vraag voor het

eerst hoorde, maar omdat ze eigenlijk nog altijd niet goed wist wat ze wilde. Ze hield hartstochtelijk veel van Winterhuis, voelde zich uitverkoren dat ze er nu thuishoorde, maar Norbridge opvolgen, verantwoordelijk zijn voor het hele hotel en alle mensen die er werkten? Dat kon ze niet overzien. Met haar twaalf jaar was ze nog maar net in staat een paar dagen per week in de bibliotheek te helpen en haar huiswerk op tijd af te krijgen.

‘Ik weet het niet,’ zei ze. ‘Het zal wel...’ Ze voelde zich zoals vroeger in Drere, wanneer tante Purdy haar weer eens verwijten maakte over een missende sok of iets anders waar Elizabeth geen idee van had. De vraag van Hyrum maakte haar onzeker. Het gesuis van de ski’s leek luider te worden terwijl ze weifelde wat ze zou zeggen.

‘Na tweehonderd meter doel bereikt!’ zei Hyrum en ze was blij dat hij de pijnlijke stilte verbrak. Toen ze door de nu dichte sneeuw het grote hotel naderden zag Elizabeth onder de overdekte rotonde voor de lobby een auto staan, waar juist mensen uit stapten.

‘Zijn dat niet die puzzelaars?’ vroeg Hyrum.

En ja, daar had je meneer Wellington en meneer Rajput, die nu bijna twee jaar al hun vakanties in de ontvangsthal van Winterhuis Hotel doorbrachten, werkend aan een puzzel van vijfendertigduizend stukjes. Ze hielpen de dames uit de auto en het viertal haastte zich naar de ingang.

‘Ik dacht dat ze pas volgende week kwamen,’ zei Elizabeth.

Hyrum tuurde naar de ontvangsthal. ‘Laten we even hallo gaan zeggen.’

Het laatste eindje naar Winterhuis dacht Elizabeth erover na waarom de aankomst van meneer Wellington en meneer Rajput haar zo onlogisch leek en in een flits zag ze het beeld

van de roodachtig oplichtende sneeuw bij de mijn voor zich.

Maar zij en Hyrum remden al af bij de overdekte rotonde en ze bande alle muizenissen uit haar hoofd.

HOOFDSTUK 3

EEN PUZZEL DIE FLINK OPSCHIET

De ontvangsthal van Winterhuis Hotel was zo elegant en monumentaal dat Elizabeth er telkens door werd geïmponeerd, zelfs na al die keren dat ze er nu was geweest. De kroonluchters, de gepolijste panelen, het geruïte pluchen tapijt, de schilderijen en de hertenkoppen aan de muren, de zachte muziek van een strijkkwartet uit de speakers en de zich vermengende geuren van houtvuur en Zoetekauwtjes (de wereldberoemde snoepjes van Winterhuis) vervulden Elizabeth met verrukking.

‘Dit is de beste plek van de wereld,’ zei Hyrum. Hij trok zijn pet af en wreef door zijn haar toen hij en Elizabeth (ze hadden hun ski’s naast de ingang laten staan) de hal in liepen. Hij keek glimlachend naar het hoge plafond. ‘Jij boft maar dat je hier woont.’

